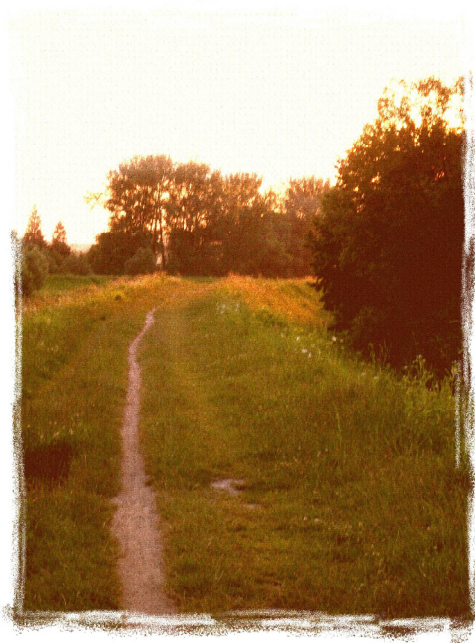

Sborové noviny

září 2018

**Přikázal jsem jim
jedině toto:
,Poslouchejte mě
a budu vám Bohem
a vy budete mým lidem,
chod'te po všech cestách,
jak jsem vám přikázal,
a povede se vám dobře.'**

Jr 7:23

- **Úvodník: Poslušnost—cesta k požehnání**
- **Jak je to s muslimy?**
- **Náš sbor jako rodina**
- **Amerika**
- **Letní tábor Royal Rangers**
- **Renovace**
- **Narozeniny a oznámení**

Téma letošního duchovního soustředění bylo „Dobrý služebník“. Navazovalo na verš: "Udělejte, cokoli vám řekne." (Jan 2:5) Kontext verše nám popisuje Marii, matku Pána Ježíše, jak se snaží pomoci na svatbě, kde došlo víno. Oslovuje služebníky, snad číšníky, a chce po nich, aby poslechli, co jim řekne Ježíš. Ten se chvíli zdráhá, ale potom jim uděluje instrukce, co mají udělat. Výsledkem je zázrak proměnění vody na víno. V tomto příběhu nacházíme poslušné služebníky, a na toto téma bych se rád trochu zaměřil.

Poslušnost přináší požehnání. Mojžíš řekl Izraelcům, že jejich poslušnost Bůh odmění požehnáním.

Budeš-li poslouchat Hospodina, svého Boha, přijdou na tebe a dostihnou tě všechna tato požehnání... (5. Moj. 28:2) Text pokračuje výčtem požehnání úrody, potomků, dobytka, vlastní práce, ochrany od nepřátel, atd. Abrahám svou poslušností uvolnil požehnání pro sebe i své potomky. *Přisáhl jsem při sobě, je výrok Hospodinu, protože jsi to učinil a neodepřel jsi mi svého jediného syna, jistotně ti požehnám a tvé potomstvo jistotně rozmnožím jako nebeské hvězdy a jako písek na mořském břehu. Tvé potomstvo obdrží bránu svých nepřátel a ve tvém potomstvu dojdou požehnání všechny pronárody země, protože jsi uposlechl mého hlasu. (1. Moj. 22:16-18)*

Poslušnost je spojena s láskou. Kdo miluje Krista, poslouchá a zachovává Boží slovo. Ježíš mu odpověděl: "Kdo mě miluje, bude zachovávat (poslouchat) mé slovo. (Jan 14:23) Pán Ježíš nám je příkladem, neboť byl dobrovolně poslušný svému Otci. Řekl, že on a Otec jsou jedno. Mají mezi sebou pouto lásky. Víme, že poslouchat není vždy snadné. Ale pamatujme, že Bůh je láska. Otevřeme své srdce a nechme se naplnit Boží láskou - ta nás povede k poslušnosti. *V tom je totiž láska k Bohu, že zachováváme jeho přikázání; a jeho přikázání nejsou těžká. (1. Jan 5:3)* Poslušnost

bez lásky nemá s evangeliem nic společného. Musíme znát a milovat Krista. Pokud zakoušíme Boží lásku, s radostí chceme poslouchat. V běžném životě také vidíme, že žena, které manžel prokazuje lásku, nemá problém poslouchat svého muže. Milované děti většinou poslouchají rodiče. Abrahám poslechl ohledně stěhování do země kenaanské, a Bůh mu požehnal. Vyšel ve svých sedmdesáti pěti letech, opustil svou zem, kulturu a přátele.

K poslušnosti potřebuješ víru. Ochota poslechnout Boží radu vyjadřuje naši důvěru. Noe nám je příkladem: *Noe věřil, a proto pokorně přijal, co mu Bůh oznámil, a co ještě nebylo vidět a připravil koráb k záchraně své rodiny. Svou vírou vynesl soud nad světem a získal podíl na spravedlnosti založené ve víře. (Židům 11:7)* Abraham Bohu věřil natolik, že byl ochoten obětovat Izáka a počítal s tím, že ho Bůh vzkřísí z mrtvých (Židům 11:19). Učedník Ananiáš měl jít posloužit Pavlovi, ale měl strach. Co dělá Pán? Buduje víru Ananiáše a říká mu: *Jdi, neboť on je mým nástrojem, který jsem si zvolil, aby nesl mé jméno národům i králům a synům izraelským. (Skutky 9:15)* Poslušnost je spojena s vírou a důvěrou. Odvahu poslechnout v těžkých situacích nám dává Duch svatý. *A tak, bratří, svou sílu hledejte u Pána, v jeho veliké moci. (Efezským 6:10)* Nežijeme ze své síly. K poslušnosti patří Boží zmocnění.

Poslušnosti se učíme. Je to proces. Nenech se zastavit zklamáním. Učíme se milovat, ale také věřit Bohu. Ježíš tři roky učil učedníky. Apoštol Pavel se zaměřoval na to, aby druhé křesťany učil poslušnosti. Sloužil osobním příkladem, slovy i dopisy. Bůh dává neposlušným druhou šanci. Petr zapřel Krista, a přesto dostal další šanci sloužit Bohu. Jonáš slyší Boha, projevuje neposlušnost a utíká před svěřeným úkolem. I přesto dostal druhou šanci. *I stalo se slovo Hospodinovo k Jonášovi podruhé: "Vstaň, jdi do Ninive, toho velikého města a svolávej v něm, co ti uložím." Jonáš tedy vstal a šel do Ninive, jak mu Hospodin uložil. (Jonáš 3:1-3)* Jonáš dostává zároveň lekci lásky k lidem.

Jak jsme na tom s poslušností? Dnes se poslušnost příliš nenosí. Nějak se nám vytrácí z výchovy. Společnost o ní nemluví. Jde o syndrom doby – lidé chtějí svobodu. Vše je relativní a pozor na manipulaci! Nechci být manipulován, tak raději nikoho nebudu

poslouchat. Nejlépe, ať Bůh vše řekne rovnou mě. Poslušnost Bohu je často spojena s poslušností lidem. Učedníci poslouchali Pána Ježíše, Eliáš poslouchal Elijáše, Jozue zase Mojžíše. Jak to máme nastavené my? Nemáme sklony se někdy vymlouvat? Nepřekrucujeme si Písmo? Poslušné křesťany si Pán používá. Slyšeli jsme, že naše pády mohou zkomplikovat Boží plán záchrany pro národ, rodinu. Buďme Bohu poslušní. V našich sborech se můžeme rozhlédnout a uvidíme příklady poslušných bratrů a sester. Věrné a poslušné modlitebnice, věrní služebníci v době totality, misionáři, věrní pracovníci sloužící dětem a další.

Poslušný křesťan má ochotu sloužit Bohu i lidem. Služba Bohu je výsada! *Každý ať slouží druhým tím darem milosti, který přijal; tak budete dobrými správci milosti Boží v její rozmanitosti. (1 Petr. 4:10)* Sloužit Bohu často znamená sloužit lidem. Počítejme s tím, že lidé umí také zranit. Nemusí naši službě rozumět. Někdy to zabolí, ale stojí to za to. *Kdo mně slouží, dojde cti od Otce. (Jan 12:26)* Příkladný poslušný služebník je Štěpán. Než se stal diakonem, byl plný Ducha svatého, víry, moudrosti, milosti a moci Boží (*Skutky 6:5-8*). První církev měla zajímavé požadavky na sociálního pracovníka. Nehledali pro sociální službu usměvavé bratry s komunikační dovedností a organizačním umem. Hledali služebníky plné moudrosti a Ducha svatého. Máme dnes takové diákonky? První církev byla moudrá. Pro „obyčejnou“ službu měli vysoké požadavky na služebníky. Z našeho pohledu je zvláštní, že tak zbožný muž není pověřen evangelizací, kázáním a misií. Štěpán byl poslušný slovům Krista dříve než jej ustanovují do služby.

Poslušné následování Krista nás učí pokoře a dává smysl našemu životu. Co tedy říci závěrem? Brání nám něco v poslušnosti? Přemýšlejme, modleme se a buďme Bohu poslušní. Učme se od poslušných věřících, např. od Filemona. Pavel k němu měl velkou důvěru a věděl, že udělá víc, než žádá.

LUMÍR FOLVARČNÝ

JAK JE TO S MUSLIMY?

Rád bych se touto cestou podělil s tím, co mi už nějakou dobu leží na srdci. K tématu islámu jsem přišel skrze předmět, který studuji na biblické škole. Věřím, že vás některé poznatky obohatí stejně, jako obohatily mne.

Poslední dobou se strhla velmi negativní vlna vůči muslimům kvůli radikálnímu islámu, terorismu a uprchlické krizi. Světová média i internet tuto vlnu nenávisti náležitě podporují a zasévají do lidských srdcí nedůvěru, nevíru a strach.

Některé věci jsou zajisté oprávněné, není zde důvod pro naivitu a planý idealismus. Na druhou stranu se nesmíme dopustit té chyby, že bychom odsoudili všechny muslimy, jakoby pro ně přestala existovat nabídka spásy. **Nenávist nezná naději!** Možná jsou to křesťané, kdo by měl do vzrušených rozhovorů současnosti vnášet také perspektivu víry, lásky a naděje, zejména do těch rozhovorů, které jsou od počátku předznamenány vystupňovaným strachem a nepřátelským rozhořčením. Ne vše, co je psáno a prezentováno na pochybných i serióznějších serverech je pravda. Šíří se různé „fake news“ (falešné zprávy), které například sdílí videa vydávané za nepokoje v Evropě vyvolané uprchlíky, ale jedná se o řadu let stará videa z občanských nepokojů v Africe apod. Je mi smutno z toho, když vidím, kolik křesťanů se veze spolu se světem na této vlně nenávisti a kolik zlostných komentářů vypouštějí z úst. Otázka, která se vznáší ve vzduchu je: „Co na to Ježíš?“ Záleží nám vůbec na tom? Slovy evangelikálního učenice: Domnívám se, že budeme-li jako křesťané odpovídat na výzvu islámu nápadně nekřesťanským způsobem, vzdalujeme se tím svému poslání *být solí a světlem tohoto světa* (Mt 5,13-16). Nemá-li ona sůl, již jsme povoláni být, „pozbyt své slanosti“ (Mt 5,13), musíme společně hledat odpověď na otázku, *co od nás v současné situaci tváří v tvář islámu očekává Ten, ve kterého věříme*. (Hošek, 2016, str. 32) Nechci v tomto zamyšlení „poučovat křesťany“, ale věřím tomu, že se potřebujeme zamyslet nad některými aspekty vztahů křesťanů k muslimům.

Drtivá většina křesťanů má o islámu a koránu naprosto nedostatečné (ne-li žádné) informace. A přesto mnozí křesťané vynášejí nad muslimy zcela nekompromisní soudy. „Přece jde o to, jaké vidí-

me ovoce“. Naneštěstí muslimové znají ze středověku a období kolonizace světa také jen křesťanství, které stíná hlavy ve jménu Krista. (Ještě smutnější na tom je, že církve o svou politickou moc nepřišla díky vnitřní duchovní proměně – reformaci, ale díky tomu, že společnost západu zesvětštila. Díky této sekularizaci církev přišla o své bohatství, moc a vliv.) Moderní křesťanství pak muslimové ztotožňují se sekulárním západním stylem života. Je třeba začít stavět na nových základech.

Je zvláštní, že **Korán na některých místech mluví pozitivně o Bibli**, křesťanech a židech. Korán dokonce mluví o Ježíši jako mesiáši (Súra 4,171) a někom, kdo je bez hříchu (Súra 19,19). Takové věci se nepíše v Koránu ani o Mohamedovi. Přesto drtivá muslimů nezná Korán, protože se jej učí odříkávat pouze z paměti v arabštině. Své náboženství zakládají na tradici (hadísech) a na tom, jak jej mají „okoukané“ od ostatních muslimů (lidový islám). Mnoho křesťanů je na tom podobně – neznají Bibli a své křesťanství praktikují na základě zvyků a tradic kolem sebe.

Ke komu se vlastně muslimové modlí? Slovo Alláh znamená jednoduše Bůh. Rád bych vám doporučil křesťanskou příručku pro práci s muslimy, ve které se dozvíte mnohé cenné informace o islámu a muslimech. Věřím, že nejedno tvrdé srdce bude obměkčeno. Napsal ji křesťan Andreas Maurer a jmenuje se *Zeptej se svého muslimského přítele*. Jeho slovy: Někteří křesťané mají tendenci říkat, že se všichni muslimové modlí k démonu nebo falešnému bohu. Toto tvrzení je příliš zjednodušující a nebezpečné. Lidé by se neměli navzájem soudit, soud by měli nechat na Bohu. Stačilo by položit si třeba otázku, ke kterému Bohu se modlil Kornélius ve Sk 10,2 – k démonu, či falešnému bohu? Kornélius se tak jako mnozí muslimové upřímně modlil k Bohu, i když jej vlastně neznal. Poselství o Ježíši potřeboval stejně, jako muslimové, teprve uslyšet, aby tak mohl dojít usmíření s Bohem. Pouze tehdy mohl Kornélius Boha skutečně poznat. (Maurer, 2014, str. 120)

Nebylo to tak dávno, kdy se protestanté jasně vyjadřovali o katolickém klanění se Marii a svatým, jako o uctívání démonu. Dnes si to pod vlivem ekumenismu žádný vlivný protestantský učitel ani vůdce říci nedovolí. Mám za to, že kromě ušlechtlejších důvodů za tím stojí především západní slušnost a sofistikovanost, tedy jistý náboženský bonton. Zato na východ na adresu muslimů často

směřuje společná negativní slovní palba protestantů a katolíků. Můj názor zní: zameťme si nejdříve před svým vlastním prahem; postarejme se o své „západní démony“ a až potom se dívejme a sta-rejme o „démony pouště“.

Anglické slovo pro Boha je *God*, Ve švédštině, norštině a dánštině se objevovalo jako *Gud*; v němčině jako *Gott* a v nizozemštině jako *God*. To vše je odvozeno od pohanského bož-stva severní Evropy. Hlavním řeckým bohem byl *Zeus*. Toto jméno se v řečtině vyskytovalo jako *Theos*, v portugalštině jako *Deus*, ve španělštině jako *Dios* a ve francouzštině jako *Dieu*. To vše křes-ťané používají, když mluví o Bohu. (Malek, 2013, str. 248-249) Mo-derní (i když ne zcela potvrzený) neo-pohanský názor je, že slovan-ské slovo Hospodin je odvozeno od pohanského boha *Ódina*. Nao-pak slovo Alláh je daleko více příbuzné hebrejskému biblickému slovu pro Boha – *Eloah*. Toto označení pro Boha používají i arabští křesťané.

Když to tedy shrnu, muslimové se modlí k jedinému Bohu podobně jako ortodoxní Židé, ale postrádají k němu bezprostřední cestu – mesiáše Ježíše Krista. O co jsou tedy Arabové modlíci se k Alláhovi na tom hůře než například ortodoxní Židé, kteří se modlí k Jáhvemu, ale pohrdají Kristem? Potřebují tedy cestu, potřebují spásu, potřebují Ježíše! Na nás je, abychom ji jim zprostředkovali.

Někdy se mluví zjednodušeně o tom, že uprchlická krize je Boží soud nad bezbožnou Evropou. Co kdybychom se na to podívali jinak? **Bůh vyzval křesťany, aby šli do celého světa a hlásali evangelium** (Mt 28,19). Avšak na Blízký východ a do muslim-ských zemí směřuje jen 1% celosvětových misionářů. Není to tak, že „když nejde Mohamed k hoře, musí hora k Mohamedovi“? (Převeďme si akorát toto přísloví na západní církev.) I na první cír-kev přišlo pronásledování (Sk 8,1), jinak by neuposlechla Pánovu výzvu ke hlásání jeho Slova (Sk 1,8). Někteří křesťané mluví o lásce k bližnímu na důkaz nadřazenosti křesťanství, nad islámem a po-tom rozhořčeně okřikují své souvěrce, kteří právě lásku k bližnímu v postoji k muslimům projevují.

První Židé obrácení ke Kristu museli překonat obrovskou kulturní bariéru v podobě Samařanů (rasově smíchaných Židů, je-jichž judaismus byl promíchaný s pohanstvím). Dnešní křesťané

stojí před podobnou výzvou, jak se postaví k muslimům. I oni představují „pomyslné Samařany“, jejichž náboženství je spojení judaismu, křesťanství a pohanství.

Evangelizace však neznamená prosazování západní kultury a její hodnoty. Když šel apoštol Pavel k pohanům, taky neurážel jejich způsoby. Svědčí o tom městský tajemník, který prohlásil: *„Přivedli jste tyto muže, ale oni se nedopustili svatokrádeže, ani neuráží naši bohyni“* (Skutky 19,37 ČSP). Jde o to, abychom přes všechnu tu vlnu nenávisti vůči muslimům našli ta správná slova a správné způsoby, abychom jim mohli přinést Krista. Vždyť Bůh: *chce, aby byli všichni lidé zachráněni a přišli k poznání pravdy.* (1Tm 2,4 ČSP) Může to pro nás být těžké, ale není to nemožné. *Neboť Bůh nám nedal ducha bázlivosti, nýbrž ducha síly, lásky a rozvahy.* (2Tm 1,7 ČEP)

Jakub Koziel

NÁŠ SBOR JAKO RODINA

Tak uplynuly asi tři měsíce, co jsem naposledy napsal článek do našich Sborových novin. Jsou naše tak jako je sbor AC Karviná náš sbor, náš duchovní domov, duchovní rodina a Lumír Folvarčný náš pastor. Tak jako život v rodině není vždy lehký, má své pěkné, ale někdy i těžké chvíle, problémy a různé boje. V těch chvílích můžeme od problémů odvracet svůj zrak a pozornost, dělat, že to není naše zodpovědnost, ať se o to postará někdo jiný z rodiny, (třeba ten, kdo to zavinil či problémem způsobil). Ale hledání viníka, útěk před hledáním řešení, útěk před zodpovědností, nebo útěk z rodiny nic neřeší. Ale je to naše rodina, rodina, do které nás Bůh postavil a žádá nás, abychom ji přijali a milovali, abychom přijali zodpovědnost za její chod podle Boží vůle a Jeho záměrů. Tak i sbor je náš, naše duchovní rodina a zodpovědnost za to, jaký bude a co se v něm bude dít, jakým vzorem a světlem a solí pro naše okolí bude. To není jen zodpovědnost pastora, starších sboru, vedoucích jednotlivých služeb a aktivit sbo-

ru. Je to zodpovědnost každého člena. To, jaký náš sbor bude, co se v něm bude dít, jakým světlem a solí bude pro své okolí záležet na každém z nás.

Já sice poslední dobou nejsem v tak úzkém kontaktu se sborem jako dříve, takže nevím, co se v něm děje či neděje. Jen přemýšlím nad tím, že Boží srdce bije nad ztracenými lidmi Karviné a okolí a my jsme jedni z těch, které si Pán přeje použít, abychom jim přinesli Boží slovo, aby i skrze nás mohli poznat a zakusit Boží lásku, dobrotu a péči, kterou pro nás i pro ně má v přebohaté míře a ani my jsme dosud do této plnosti zcela nevstoupili, nepoznali a nezakusili ji. Pán na nás čeká, aby nás vedl dál než jsme dosud došli, a to jako jednotlivce, rodiny, skupinky i celý sbor a celou AC, i veškerý Boží lid v ČR, v Evropě a na celém světě. Ale my jako jednotlivci, ale i sbory se musíme nechat dále vést Duchem svatým a Božím Slovem, musíme se měnit k obrazu Božímu podle Jeho svaté a dokonalé vůle. Měnit se a mít svá srdce otevřená a tím se stát mnohem více zranitelní. Ano, my budeme často zranění, nejvíc to bude bolet od těch, které nejvíc milujeme, ale touto cestou šel náš Pán a my Jej máme následovat. Nedovolme, aby nás zastavil náš strach z bolesti a ze zranění, která nás na této cestě mohou potkat a jistě i potkají. Jsme povoláni k tomu, abychom umírali sobě a žili pro Krista a pro druhé, mezi které nás postavil, a které nám s důvěrou svěřil. Svůj strach, svá zranění, skutečná i domnělá, odevzdejme spolu se svými životy a dny, které nám Pán ze své milosti ještě dá, našemu milujícímu a věrnému Pánu, který nám zaslíbil, že nás nikdy neopustí a nezanechá v boji i míru samotné. On nám poslal Ducha svatého, aby s námi zůstal navěky a vedl nás. Přečtěte si Janovo evangelium od 12. kapitoly do konce tohoto evangelia s otevřeným srdcem a prosbou, aby vám Pán skrze Ducha Svatého vysvětlil a dal pochopit a vírou přijmout do vašich životů nové povzbuzení a sílu a moc jít dál Jeho cestou.

A pamatujme na našeho pastora, vedení sboru a služeb a všechny členy sboru ve svých modlitbách. Všichni potřebujeme modlitební podporu a povzbuzení od ostatních. Kéž nás všechny v tom Pán vede a stále nám žehná, abychom se my všichni stali Božím požehnáním pro ostatní a celé město a okolí a mohli toto požehnání předávat dál a dál!

Jan Řežábek ml.

Po úspěšném vykonání maturity, jsem odjela na dva a půl měsíce do USA, konkrétně do státu Minnesota. Jeli jsme pracovat na křesťanský camp, který každý rok pořádá organizace Mount Carmel Ministries v Alexandrii. Matouš (můj přítel) dostal přes jeho kamaráda kontakt na tento camp. Ze začátku jsme se rozhodovali jestli vůbec jet, jestli to zvládneme sami letět letadlem 12 hodin a další obavy. Brzdil nás strach z neznáma. Zjistili jsme, že Mount Carmel každý rok nabírá dobrovolníky ze zahraničí. A těmto zahraničním studentům zaplatí jak cestu do USA, tak i stravu a ubytování, takže jediné, co očekávají, je pracovat a sloužit lidem na campu. Jeden z hlavních důvodů proč jsme jeli, bylo zlepšení naší angličtiny.

Cesta, díky Bohu, byla v pohodě až na moment kdy jsme přijeli do Minneapolis, kde jsme museli přejít přes customs – úředníky, kteří kontrolují lidi za jakým účelem přijíždějí do USA. Zeptali se nás, proč jsme přijeli, dali jsme jim pas a otisky prstů. Mysleli jsme, že tím to skončí, ale vzali si nás bokem do místnosti, kde byli Afričani, Rusové, a lidé z Blízkého východu, tak jsme se začali trochu bát, co se děje. Nakonec jsme čekali cca 2 hod než jsme se dostali na řadu a znovu jsme mluvili s imigrančním úředníkem. Bylo to napínavé, protože jsme nevěděli co se bude dít, ale dopadlo to dobře a pustili nás do USA.

Na letišti nás pak čekal Jonathan – hlavní lídr campu, který nás odvezl na camp do Alexandrie. Cesta trvala asi 4 hod a mě bylo v autě špatně. Když jsme přijeli, už nás tam čekali další dobrovolníci a měli transparenty s nápisem ‚Welcome Eva and Matouš‘ a byli strašně nadšení, že nás vidí. Ze začátku jsme pro ně byli takové celebrity z Česka, tak se nás hodně ptali. První týden na campu mi bylo špatně jak fyzicky tak psychicky a chtěla jsem odjet domů, ještě k tomu jsem si musela zvyknout na posun času. Po dvou týdnech tréninku začal první rodinný camp. Každý den jsme vstávali v 8 hodin a během dne jsme měli hodně aktivit, jak podílení se na programu pro rodiny až po uklízení, prakticky každý den jsme uklízeli několik hodin. Buď jsme měli směnu v kuchyni na mytí talířů nebo úklid hlavních budov. Tolik záchodů jsem snad ještě za svůj život neumyla.

Dohromady nás tam bylo 25 dobrovolníků, bylo fajn vidět mé vrstevníky v Americe a také zjistit, jaké mají mladí lidé problémy. Například musí platit několik tisíc za školu a buď je podporují rodiče, nebo si berou půjčky nebo při škole pracují.

Jediný den, kdy jsme měli volno, byla sobota. To byla příležitost, kdy jsme mohli trochu objevovat. Tak jsme jeli do národního parku, kde začíná téct řeka Mississippi, nebo jsme jeli na jeden den do Minneapolis, do hlavního města. Camp byl v přírodě u velkého jezera Carlos. Areál campu byl opravdu moc pěkný. Bílé typické americké chatky a do hladka posekaný trávník.

Celkově se mezi námi dobrovolníky kladl důraz na komunitu, takže být spolu, povzbuzovat se, trávit spolu čas a sdílet se, co zažíváte s Bohem. Po čase mi to začalo být nepříjemné, protože ne vždy jsem měla náladu se bavit, když jsem byla unavená vlastně skoro každý den. Celkově to byla dřina a odříkání. Jonathan měl takové heslo, které nám pořád opakoval a to znělo: play hard, work hard and pray hard. V češtině: hraj tvrdě, pracuj tvrdě, modli se tvrdě. Vyžadoval od nás "pracuj tvrdě" a "modli se tvrdě", ale přitom mít radost a entusiasmus, někdy to byli nadlidské úkoly: jsi vyčerpaný, ale usmívej se na lidi a měj radost. Každé ráno jsme měli tzv. devotions, v překladu - zamyšlení nad nějakým tématem. A hned jak jsme se probudili, měli jsme se na snídani začít sdílet jak to máme s Bohem, nebo co si myslíme o daném tématu, opravdu, někdy se nešlo soustředit, protože jsem byla ještě unavená z předchozího dne. Nechápala jsem, kde berou Američané tu energii nebo to mnohdy asi taky byla přetvářka, že se jim tyto aktivity chce dělat, protože jim bylo řečeno, že by to měli dělat...

Ačkoli máme hodně dobrých zážitků a poznali jsme hodně nových přátel a americkou kulturu, musím říct, že na dva měsíce mi to stačilo. Někdy mi chyběla upřímnost, jak ve vztazích tak celkově jsem cítila, že hodně lidí vypadalo, že se o vás zajímají nebo se usmívají, ale přitom jsem viděla, že to až tak upřímné není. V Americe se nezdraví Hellou, ale "How are you" (*Jak se máš?*), je to taková specialita, kdy neznámý člověk projde kolem vás a zeptá se: "How are you?" a pak stačíte říct jen "fine" (*dobře*) a ten člověk už dávno odešel a nezajímá ho, jak se vlastně doopravdy máte. Prostě to berou jako pozdrav a vy vždy máte odpovědět "fine".

Každou neděli jsme měli bohoslužbu. Já jsem byla zapojená

ve chválách. Byla to tzv. Lutheran church, byla to více tradičnější církev, něco jako my máme SCEAV. Zajímavé bylo, že měli dvě bohoslužby, na první byla normálně kapela a hrály se současné chvály, a ta druhá bohoslužba byla tradičnější v tom smyslu, že se hrály hymny z kancionálů.

Někdy jsem měla pocit, že křesťané jsou všude stejní, mají stejné problémy, bohoslužby jsou moc nalajnované, nasekané, přeorganizované a lidé si jen přijdou poslechnout nějakého pána, který stojí vpředu a mluví a pak odejdou a mají nedělní oběd.

Strávit dva měsíce v zahraničí - určitě mě to hodně posunulo po všech stránkách. Jsem vděčná za ty dobré zkušenosti, které jsme prožili, ale i za ty méně příjemné. To, že jsem se mnohdy musela překonávat a dělat věci, které úplně nechci, teď vnímám, že mi hodně pomohlo růst.

Eva Rokoszová

LETNÍ TÁBOR ROYAL RANGERS

Od 4. 8. do 11. 8. 2018 proběhl již 5. ročník našeho letního tábora Royal Rangers, který měl tentokrát téma **Rytíři krále králů**.

Tábor jsme měli na chatě Nivy v Janišově u Vsetína. Bylo nás celkem 36, z toho 24 dětí od 7 do 15 let.

Naším úkolem bylo přiblížit dětem, co to znamená být rytířem Krále králů. Jak víme, stát se služebníkem může ten, kterého si vyvolí sám Bůh. Když si Bůh vyvolí nějakého služebníka tak ho i formuje. Boží služebník musí mít určité vlastnosti. Tyto vlastnosti máme symbolicky znázorněny ve hvězdě Royal Rangers, a to v modrých hrotech. Znázorňují, že Royal Rangers (a každý Boží služebník) má být čestný, statečný, čistý, věrný, bdělý, zdvořilý, poslušný a duchovní. Na tyto vlastnosti jsme se snažili připravovat večerní slovo. Děti mohly pochopit, že jak rytíři, tak i Boží služebník musí mít svůj život v pořádku, aby mohl sloužit tomu nejvyššímu - Králi králů.

Ve čtvrtek jsme byli příjemně překvapeni - na výzvu, kdo by chtěl vydat svůj život Bohu a stát se jeho služebníkem, odpovědělo devět dětí - vydaly svůj život Pánu. Pak jsme se za ně modlili, chtěl bych abyste nám pomohli se za ně modlit i nadále.

Všechno, co jsme naplánovali, nám vyšlo. Děkuji našemu Pánu. Sám osobně jsem byl povzbuzen z těch dětí. Děkuji všem služebníkům, kteří tam byli, za spolupráci. To je moje krátké svědectví z našeho letního tábora.

Vedoucí Royal Rangers: Albert Balog

RENOVACE

ohlédnutí a poděkování

Ve dnech od 30. 7. do 10. 8. proběhla ve sboru renovace židlí. Ta měla zahrnovat zbroušení starého laku a nanesení bílého mořidla. Ten, kdo se zúčastnil hned prvního dne renovace, ví v jakém rozpoložení jsme se toho večera vraceli domů. Stihli jsme obrousit tak 6 židlí a dalších 86 se před námi tyčilo v řadách vysokých stohů. Tehdy nás napadlo, že jsme si možná ukousli až moc velké sousto a přemýšleli jsme, že to možná nezvládneme. Ale zvládli!

Obrovské díky patří všem, kteří s velkým odhodláním nabídli své ruce, propůjčili nářadí a darovali svůj drahocenný čas a mohli tak společně vytvořit něco pro svůj sbor. Děkujeme!

Barbora Průdková

Termín: 2. – 3. listopadu 2018
Konferenční centrum Immanuel

KRÁSNÁ

*Konference pro ženy a dívky
krásné tady a teď...*

Pořádá Apoštolská církev

Program: biblické poselství, chvalozpěvy, modlitby
módní přehlídka EDDE (*Edity Dlouhé*) a další...

Více informací: www.evanet.estranky.cz